

ΛΕΦΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Γράφει ο/η Ευάγγελος Κατσιούλης, στις 18-03-2009

Και μια ωραία πρωία με συννεφιά βούηξαν τα μη μη έψιλον, πως μια μεγάλη επενδυτική εταιρεία της απέναντι όχθης πτώχευσε. Πρωί ήταν, δεν είχα προλάβει να ψήσω και τον καφέ, αδιάφορο μου ακούστηκε. Τι σημασία μπορεί να έχει αυτό για μένα; Πως μπορεί μια εταιρεία στην Αμερική να επηρεάσει την Ελλάδα; Εδώ δεν αλλάζει τίποτα, ακόμα και όταν έχει δρομολογηθεί, πολλακίς προεκλογικά διακηρυχθεί και επίσης πολλακίς χρηματοδοτηθεί από την ένωση, θα αλλάξει η ρουτίνα μας εμάς από μια πτωχευμένη επενδυτική εταιρεία;

Ο καφές ήταν ήδη έτοιμος, το τοστάκι περίμενα για να κατεβάσω την πρώτη γουλιά. Κάτι δεν πάει καλά. Οι γνωστοί κινδυνολογούντες μπελάδες, ήτοι μη μη έψιλον, συνέχιζαν τα αφιερώματα με ζωντανές συνδέσεις από την άλλη όχθη. Κάτι δεν κατάλαβα εγώ ή στέρεψε η ελληνική επικαιρότητα από ειδήσεις; Υποσχέθηκα στον εαυτό μου πως δε θα ξαναεκτεθώ σε μη μη έψιλον εκείνη τη μέρα και πήγα στη δουλειά.

Ο καιρός πέρασε και το ένα έφερε το άλλο. Η εταιρεία της ιστορίας μας είχε κεφάλαια άλλων εταιρειών, οι οποίες με τη σειρά τους ζήτησαν προφανώς την πτώχευση της πρώτης και την αντέγραψαν. Το πετρέλαιο έπεσε, οι αυξήσεις πάγωσαν, τα δάνεια πήγαν διακοπές και η εταιρεία, όπου δούλευα, αποφάσισε ότι μπορούσε να τα βγάλει πέρα και χωρίς την πολύτιμη και κατά τα άλλα ανεκτίμητη βοήθειά μου.

Να'μαστε λοιπόν εδώ, εσείς και εγώ, να βγάλουμε το φίδι από την τρύπα. Μια απορία, που πάντα είχα, είναι πως είσαι σίγουρος ότι το φίδι είναι στην τρύπα, πριν το βγάλεις ή αυτό σε βαρεθεί να προσπαθείς και αποφασίσει να βγει μόνο του. Στο θέμα μας λοιπόν, αντιμετώπος με μια πρωτοφανή οικονομική κρίση εγώ, ένας μέσος κάτοικος μιας μέσης, χάρην ευφωνίας και μόνο, χώρας. Μια πρώτη αντίδραση είναι αναμενόμενη, αλλά τι αντίδραση, προς ποιον και γιατί; Δηλαδή, με άλλα λόγια, τι θα αλλάξει αφού έχω αντιδράσει και αν κάτι αλλάξει, θα είναι για το καλό μου;

Διαπίστωσα ότι δεν ήμουν ο μόνος, που βρέθηκε αντιμετώπος με το τέρας της κρίσης. Από τα θετικά απότοκα της κατάστασης ήταν η ουσιώδης και ειλικρινή γνωριμία μου με την τέως διευθύντριά μου, η οποία εγκατέλειψε το αυταρχικό και προστακτικό της ύφος, όταν η εταιρεία της κοινοποίησε κάτι αντίστοιχο με ό,τι είχε η ίδια υπεύθυνη προσωπικού συνθέσει και στην περίπτωση μου. Όσο να πεις στην πτώση των σχημάτων συμπεριφοράς συντείνουν και τα τσίπουρα, που πίναμε σπίτι μου, για να μη βγούμε έξω και ξοδέψουμε και τους τελευταίους οβολούς μας. Το οποίο μου θύμησε μια γνωστή λαϊκή ρήση, κάλλιο πέντε και στο χέρι παρά δέκα και καρτέρει. Μια παραλλαγή της εφάρμοσα και εγώ σαν αντίδραση, μόνο που εγώ χρησιμοποίησα τη δεξιά άκρα χείρα, προτεταμένα τα πέντε δάχτυλα και προσανατολισμό ένα γνωστό πρόσωπο, που έδινε παράσταση στα μη μη έψιλον εκείνη την ώρα.

Άρα δεν είμαι ο μόνος, που έχει προβλήματα. Ναι, αλλά δεν είμαι και ο μόνος που τον αφορούν τα προβλήματά μου. Κατά αλφαβητική και μόνο σειρά, όχι κατά φθίνουσα σειρά αριθμού παραπόνων το 24ωρο, η γυναίκα μου, η πεθερά μου και η τράπεζα

σπεύδουν να υπενθυμίσουν το πρόβλημα. Λες και μου είχε διαφύγει ένα πράγμα. Τώρα που το σκέφτομαι, με ένα διαζύγιο και μια πλαστή ταυτότητα ίσως και να λύνονταν οι επιπλοκές της οικονομικής κρίσης.

Διαπροσωπικές σχέσεις διαταραγμένες. Οικονομικές κινήσεις παράλυτες. Να μείνω σπίτι δε θέλω, γιατί σκέφτομαι. Να βγω έξω δε μπορώ, γιατί ξοδεύομαι. Να μιλήσω με τη γυναίκα μου δε γίνεται γιατί τσιρίζει και να επικοινωνήσω με τους φίλους μου επίσης δε γίνεται γιατί μου κόψανε το τηλέφωνο. Είμαι λοιπόν ένας άνθρωπος, που θέλει να ζήσει, να κάνει πολλά και παραταύτα νιώθω εγκλωβισμένος, συνθλιμμένος μέσα σε μια διαδικασία, για την οποία δε φταίω.

Απλό. Είναι όμως τόσο απλό. Όταν δε μπορείς να κοιτάξεις μπροστά, ανέβα λίγο και κοίτα που είσαι. Η ζωή είναι μια ακολουθία γεγονότων, από τα οποία για λίγα μόνο φέρουμε την ευθύνη. Η ζωή είναι πρακτικά μικρή και ρωτήστε όποιον θέλετε για αυτό. Δεν έχω συναντήσει ούτε έναν άνθρωπο, που να πιστεύει πως πρόλαβε να τα ζήσει όλα. Η ζωή είναι ωραία, όταν έτσι θες να την αντιμετωπίσεις. Δεν υπάρχει τίποτα απόλυτα καλό και τίποτα απόλυτα κακό, ίσως με την εξαίρεση της πεθεράς μου, αλλά δε θα σας πω σε ποια κατηγορία ανήκει, γιατί τυχαίνει να διαβάζει τη συγκεκριμένη εφημερίδα. Οπότε λοιπόν σε μια πεπερασμένη ζωή, όπου λίγα περνάνε από το χέρι μας και ακόμη λιγότερα είναι από μόνα τους πολύ καλά, δε μας μένει παρά να αποφασίσουμε να ζήσουμε όσο πιο έντονα και ευχάριστα μπορούμε με όποιον τρόπο ο καθένας μας μπορεί καλύτερα. Δεν είναι σίγουρα η οικονομική κρίση η καλύτερη δυνατή αφορμή για επαναπροσδιορισμό επιλογών ζωής, αλλά οπωσδήποτε είναι μια ευκαιρία να διαλέξουμε και να επιμείνουμε σε όσα ουσιαστικά μπορούμε να ζήσουμε. Εξάλλου, χρόνο να ανασυνταχτούμε έχουμε, εμείς οι άνεργοι..